

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.126 van 21 juni 1999
in de zaak A. 83.005/IX-1738.**

In zake : José BOSMAN,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Justitie,
2. het Wervingscollege der magistraten,
die woonplaats kiezen bij
advocaat S. OSSIEUR,
kantoor houdende te GENT,
Apostelhuizen 26 R, bus 10.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat José BOSMAN op 18 maart 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 februari 1999 waarbij de Nederlandstalige examencommissie van het Wervingscollege der magistraten verzoeker afwijst voor het schriftelijk examengedeelte met betrekking tot de beroepsbekwaamheid voor magistraten;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota's van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 juni 1999;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat S. OSSIEUR, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker neemt op 12 december 1998 deel aan het schriftelijk examengedeelte inzake beroepsbekwaamheid voor de magistratuur.

1.2. Aan de ingang van de examenzaal ontvangt hij het examennummer 171, dat als enig identificatiegegeven op de examenformulieren mag worden aangebracht.

Tevens ontvangt elke kandidaat een blad met onderrichtingen. Daarin wordt hij verzocht een omslag op het eerste blad van zijn examenschrift in te vullen; blijkens artikel 8 van het examenreglement betreft het een omslag waarin de kandidaat zijn identiteit moet invullen.

De onderrichtingen vermelden vervolgens, in vette letters : "Elders mag niets worden geschreven dat de identiteit van de kandidaat zou kunnen bepalen".

1.3. Verzoeker vermeldt niettemin onderaan het door hem opgestelde vonnis zijn naam en ondertekent het.

1.4. Op 13 februari 1999 beslist de Nederlands-talige examencommissie dat verzoeker wordt "afgewezen, aangezien de anonimiteit van het examen doorbroken werd".

1.5. Met een brief van 26 februari 1999 wordt die beslissing aan verzoeker meegedeeld.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste annulatiemiddel de schending aanvoert van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doordat het ministerieel besluit van 12 oktober 1998 houdende bekrachtiging van de programma's van het examen inzake beroepsbekwaamheid en van het vergelijkend toelatingsexamen voor de gerechtelijke stage, niet aan het met redenen omkleed advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State lijkt te zijn onderworpen;

2.2. Overwegende dat als dat middel gegrond is, het examen onwettig is doorgegaan zodat verzoeker hoe dan ook had moeten worden afgewezen; dat, al is het

middel van openbare orde, het derhalve onontvankelijk lijkt als een ten aanzien van het voorwerp van de voorde-ring onwerkzaam middel;

3. Overwegende dat verzoeker als tweede annulatiemiddel schending aanvoert van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat "in het aangetekend schrijven van 26 februari 1999, dat de bestreden beslissing van 13 februari 1999 van de Examen-commissie bevat, enkel (wordt) gemeld dat verzoeker werd afgewezen, omdat de anonimiteit van het examen doorbroken werd" en "nergens wordt gezegd hoe die anonimiteit zou doorbroken geweest zijn";

3.1. Overwegende dat ten opzichte van de betrokkene het doel van de bij de wet van 29 juli 1991 opgelegde verplichting tot formele motivering is de betrokkene in staat te stellen te oordelen of het zin heeft zich op het stuk van de motieven in rechte te verweren tegen de hem betreffende beslissing; dat verschillende van verzoekers annulatiemiddelen betrekking hebben op het motief dat de verwerende partij heeft gehanteerd om de anonimiteit door verzoeker doorbroken te achten; dat het middel niet dienstig lijkt;

4. Overwegende dat verzoeker als derde annulatiemiddel schending van de hoorplicht aanvoert;

4.1. Overwegende dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden; dat verzoeker geen enkele aanwijzing verschaft welke informatie van die aard hij had kunnen verstrekken over het feit dat de overheid tot

de bestreden beslissing bracht, te weten het plaatsen van zijn naam en zijn handtekening onder het door hem geredigeerde vonnis; dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat het vierde annulatiemiddel van verzoeker is : "Schending van het wettigheids- en rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 860 en 867 van het Gerechtelijk Wetboek en van de artikelen 14 en 17, 2de lid van het Koninklijk Besluit van 5 maart 1992 betreffende de werving van magistraten" doordat "geen enkele wetsskrachtige bepaling een sanctie (voorziet) in geval van miskenning van het anoniem karakter van het (schriftelijk) examen, noch a fortiori, dat deze sanctie bestaat in de uitsluiting of de afwijzing";

5.1. Overwegende dat de vraag niet is of de examencommissie zich op een wetsskrachtige bepaling kon baseren om het anonimaat van het schriftelijk examen te waarborgen -en om aansluitend daarbij de examinandus die zich niet naar die waarborgen schikt, gewoon af te wijzen; deed ze dat niet, dan zou ze zelf de door haar nochtans noodzakelijk geachte waarborgen zinloos verklaren- dat de vraag is of een wetsskrachtige bepaling zich daartegen verzette; dat een examencommissie immers het recht heeft om voor het ernstig verloop van het examen zelf maatregelen te treffen zolang die niet in strijd komen met regels van hogere orde; dat verzoeker zodanige regels niet doet kennen; dat het middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat verzoeker als vijfde annulatiemiddel de schending aanvoert van artikel 17 van het koninklijk besluit van 5 maart 1992 betreffende de werving van magistraten voor het geval de verwerende partij niet zou aantonen dat het wervingscollege, in voltallige zitting, heeft besloten tot het opleggen van een schriftelijk examengedeelte;

6.1. Overwegende dat bedoelde beslissing blijkt te bestaan; dat het middel bij gebrek aan feitelijke grondslag niet ernstig is;

7. Overwegende dat als zesde annulatiemiddel verzoeker schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, zoals vastgelegd in artikel 10 van de Grondwet, doordat andere deelnemers aan het examen die ook hun handtekening hebben aangebracht op de door hen afgegeven kopij waarin zij een vonnis moesten opstellen, niet werden uitgesloten;

7.1. Overwegende dat deze gratuite bewering door het administratief dossier wordt tegengesproken; dat het middel iedere ernst mist;

8. Overwegende dat verzoeker als zevende annulatiemiddel schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hij betoogt dat de verplichting een vonnis op te stellen uiteraard ook de verplichting inhoudt om de vormelijke aspecten ervan in acht te nemen en dat overeenkomstig artikel 780, eerste lid, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek het vonnis, op straffe van nietigheid, de vermelding bevat van de rechter die het heeft gewezen evenals de namen van de rechters die over de zaak hebben geoordeeld; dat hij stelt dat het om die dwingende bepaling na te leven is dat hij op het modelvonnis zijn identiteit heeft bekendgemaakt;

8.1. Overwegende dat, los van de vraag wat de uiteenzetting van het middel met het redelijkheidsbeginsel te maken heeft, de Raad met de verwerende partij vaststelt dat verzoeker zijn kennis van artikel 780, eerste lid, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek had kunnen bewijzen door een fictieve naam en een fictieve handtekening onder het vonnis te plaatsen; dat het middel iedere ernst mist,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig juni 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.